

MARY
HIGGINS
CLARK

A szemem
mindig rajtad
tartom

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2019

Elizabethnek és Laurennek
Egész életetekre szóló boldogságot kívánok nektek

Köszönetnyilvánítás

Ez a legújabb könyv is elkészült, és itt az ideje, hogy köszönetet mondjak mindazoknak, akik megosztották velem a szakértelmüket, és azoknak, akik munka közben bátorítottak.

Michael Kordának, a vezércsillagomnak, aki negyven éve a szerkesztőm. A világ minden köszönete téged illet, Michael.

Marysue Ruccinak, a Simon & Schuster főszerkesztőjének, aki minden lépésnél bölcs és biztos ízlésű tanácsokat ad.

John Conheeney-nek, rendkívüli férjemnek, aki több mint húsz éve meghallgat, amikor azon sóhajtozom, hogy az éppen aktuális könyv biztosan nem fog bejönni.

Kevin Wildernek az összes segítségéért. Ő tanított meg arra, hogyan nyomoz egy detektív egy gyilkossági ügyben.

Kelly Oberle-Tweednek, amiért bepillantást engedett abba, hogy mi egy pályaválasztási tanácsadó szerepe.

Mike Dahlgrennek, aki tanáccsal látott el azt illetően, hogy mit tenne egy egyetem, ha egy vitatható helyzetű diák készülne megkezdeni a tanulmányait náluk.

Dave fiamnak, aki minden lépésemnél együtt dolgozik velem. Ennek a cselekménynek a kitalálásában is az övé a nagyobb érdem.

David unokámnak, aki törékeny X-szindrómában szenved. Köszönöm, hogy te ihletted az egyik szereplőmet, Jamie-t.

Végül pedig – természetesen – köszönet Önöknek, az olvasóimnak. Remélem, elszórakoztatom Önöket, amíg olvassák ezt a könyvet. Isten áldja valamennyiüket!

1.

A New Jersey-beli Saddle Riverben lakó Jamie a szobájában volt édesanyja kicsiny, Cape Cod-stílusú, zsindeletű házának emeletén, amikor megváltozott az élete.

Már jó ideje bámészkodott az ablakban, hogy szemmel tartsa Kerry Dowling hátsó kertjét. A lány bulit rendezett, és Jamie haragudott, mert őt nem hívta meg. Amikor ugyanabba a középiskolába jártak, Kerry mindig kedves volt vele, pedig ő a sajátos nevelési igényű gyerekek osztályában tanult. De mami azt mondta neki, hogy a buliba valószínűleg csak Kerry osztálytársai hivatalosak, akik a jövő héten elindulnak, hogy megkezdjék egyetemi tanulmányaikat. Jamie két évvel ezelőtt végezte el a középiskolát, és most jó állása van: polcokat tölt fel áruval a helyi Acme szupermarketben.

Jamie nem mondta meg maminak, hogy ha a bulin részt vevő gyerekek úszni kezdenek Kerry medencéjében, ő bizony átmegy, és együtt úszik velük. Tudta, hogy mami haragudna rá ezért. De Kerry mindig áthívta, hogy ússzon egyet a medencéjében, amikor ő is úszott. Jamie a szobája ablakából figyelt, amíg végül mindegyik gyerek hazament, és a belső udvarban egyedül maradt Kerry nekilátott a takarításnak.

Jamie megnézte a videója végét. Elhatározta, hogy átmegy, és segít neki, noha tudta, hogy mami nem örülne ennek.

Leosont a földszintre, ahol mami a tizenegy órás híreket nézte, és lábujjhegyen ellopakodott a sövény mögött, amely elválasztotta az ő kis hátsó udvarukat Kerryék nagy hátsó kertjétől.

Ekkor azonban meglátta, hogy valaki kilép az erdőből, és bemegy a kertbe. Az illető fölkapott valamit az egyik székről, Kerry háta mögé került, fejbe vágta, és belelökte a medencébe. Azután elhajította azt a valamit.

Nem volna szabad fejbe verni és medencékbe lökni másokat, gondolta Jamie. A férfinak elnézést kellene kérnie, különben büntetést kaphat. Kerry úszik, tehát átmehetek, hogy ússzak vele, mondta magában.

A férfi nem úszott. Kifutott a kertből, vissza az erdőbe. Nem ment be a házba. Egyszerűen csak elszaladt.

Jamie sietve a medence felé indult. Útközben belerúgott valamibe, ami a földön hevert. Egy golfütő volt az. Fölvette, odavitte a medencéhez, és letette az egyik állítható támlájú székre.

– Kerry, én vagyok az, Jamie – mondta. – Most bemegyek, és úszom veled egyet.

A lány azonban nem válaszolt. Jamie elindult lefelé a medence lépcsőjén. A víz piszkosnak tűnt. Arra gondolt, talán valaki belelöttyintett valamit. De aztán, amikor megérezte, hogy a víz belemegy az új edzőcipőjébe, és a nadrágja térdig nedves lesz, megállt. Noha Kerry mindig azt mondta, hogy úszhat vele, tudta, hogy mami dühös lesz, ha összevizezi az új edzőcipőjét. Kerry lebegett a vízben. Jamie kinyújtotta a kezét, megérintette a lány vállát, és szólongatta:

– Kerry, ébredj föl! – De Kerry tovalebeggett a medence mélyebb vége felé. Így aztán Jamie hazament.

A televízióban még folyt a hírműsor, így mami nem látta, amikor visszaosont az emeletre, és lefeküdt aludni. Tudta, hogy az edzőcipője, a zoknija és a nadrágja vizes, ezért bedugta őket a szekrénye aljára. Azt remélte, hogy talán megszáradnak, mielőtt mami megtalálja őket.

Miközben elnyomta az álom, azon tűnődött, vajon Kerry élvezi-e az úszást.

2.

Éjfél is elmúlt, amikor Marge Chapman fölébredt, és ráeszmélt, hogy elaludt a hírek alatt. Lassan állt föl, ízületi gyulladáshoz hasonló recsegtek-ropogtak, ahogy nagy, kényelmes székéből fölhúzta magát. Negyvenöt éves volt Jamie születésekor, és akkor kezdett hízásnak indulni. Le kellene adnom vagy tíz kilót, gondolta, hogy ne nehezedjen ekkora teher a térdemre.

Leoltotta a villanyt a nappaliban, majd fölment az emeletre, és bekukkantott Jamie szobájába, mielőtt lefeküdt aludni. A lámpája le volt oltva, és hallotta a fia egyenletes lélegzését, úgyhogy tudta, alszik.

Remélte, hogy nem vette nagyon a lelkére, hogy nem kapott meghívást a buliba, de ez volt minden, amit tenni tudott, hogy megóvja a csalódástól.

3

Vasárnap délelőtt háromnegyed tizenegykor Steve és Fran Dowling átkelt a George Washington hídon, és szóttlanul Saddle River-beli otthonuk felé vették az irányt. Mindketten fáradtak voltak hosszú szombati napjuk után. A massachusettsi Wellesley-ben élő barátaik meghívták őket egy huszonhét lyukas klubtag-vendég-golfmeccsre. Ott töltötték az éjszakát, és ma reggel korán útnak indultak, hogy kimenjenek a Kennedy repülőtérre huszonnyolc éves lányuk, Aline elé, és hazavigyék. Néhány rövid látogatást leszámítva Aline három évig külföldön élt.

A repülőtéri örömteli találkozás után az időeltolódás miatt fáradt Aline bemászott a sportterepjáró hátsó ülésére, és elaludt. Fran elnyomott egy ásítást, és fölsóhajtott:

– Ha két egymást követő napon ilyen korán kelek, már jelez a korom.

Steve elmosolyodott. Három hónappal volt fiatalabb a feleségénél, így az asszony mindig kicsit korábban elérte a születésnapj mérőföldköveket, jelen esetben az ötvenötödikét.

– Kíváncsi vagyok, Kerry fönt lesz-e már, amikor hazaérkezünk – mondta Fran félig magának, félig a férjének.

– Biztos vagyok benne, hogy az ajtóban fogja várni, hogy üdvözölhesse a nővérét – felelte Steve, és mosoly bujkált a hangjában.

Fran a füléhez tartotta a mobiltelefonját, és hallgatta, hogy a készülék ismét Kerry hangpostájára irányítja a hívását.

– A mi Csipkerózsikánk még mindig álomországban van – jelentette kuncogva.

Steve elnevette magát. Ők Frannel felszínes alvók voltak. A lányaik épp ellenkezőleg.

Negyedóra múlva rákanyarodtak a kocsibehajtójukra, és fölkeltek Aline-t, aki még mindig félálomban botorkált be utánuk a házba.

– Te jó isten! – kiáltott föl Fran, ahogy körülpillantott általában rendes otthonán. A dohányzóasztalon és a nappaliban mindenütt műanyag üvegek és sörösdobozok hevertek szanaszét. A konyhába belépve egy üres vodkásüveget talált a mosogatóban, kiürült pizzásdobozok társaságában.

A mostanra már teljesen felébredt Aline látta a szülein, hogy feldúltak és dühösek. Meg tudta érteni őket. Tíz évvel volt idősebb a húgánál, és azonnal érezte, hogy valami szörnyen nem stimmel. Ha Kerry bulit rendezett, miért nem volt annyi esze, hogy összetakarítson utána?, kérdezte Aline magától. Olyan sokat ivott, hogy kiütötte magát?

Aline hallgatta, ahogy az emeletre fölsiető szülei Kerry nevét kiáltozzák. Nyomban vissza is jöttek.

– Kerry nincs itthon – jelentette ki Fran most már aggodalommal teli hangon. – És akárhová ment is, a telefonját nem vitte magával. Ott hagyta az asztalon. Hol lehet? – Fran egyre

jobban elsápadt. – Lehet, hogy rosszul lett, és valaki hazavitte magához, vagy...

Steve félbeszakította.

– Hívjuk föl sorban a barátnőit! Valaki csak tudja, hol van.

– A lacrosse-csapat névsora a telefonszámokkal a konyhaszekrény fiókjában van – mondta Fran a folyosón végigrohanva. Kerry legjobb barátnői tagjai voltak a csapatnak.

Kérlek, add, hogy ott aludjon Nancynél vagy Sineadnél, gondolta Aline. Nagyon rossz állapotban lehetett, ha elfelejtette magával vinni a telefonját. De legalább elkezdhetek rendet rakni. Kiment a konyhába. Az édesapja diktálta a telefonszámokat, az édesanyja pedig tárcsázott. Aline kivett egy nagy szemeteszsákot a szekrényből.

Úgy döntött, megnézi, maradt-e bármi kidobni való a hátsó verandán vagy a belső udvarban és a medence környékén, és elindult kifelé.

Megijesztette, amit a verandán látott: az egyik széken egy félig megtöltött szemeteszsák. Amikor belenézett, azt látta, hogy átázott papírtányérok, egy pizzásdoboz és műanyag poharak vannak belegyömöszölve.

Szemlátomást Kerry nekilátott rendet rakni. De miért hagyta abba?

Bizonytalankodva, hogy elmondja-e a szüleinek, mit talált, vagy hagyja őket telefonálni, Aline lement a belső udvarba vezető négy lépcsőfokon, és a medencéhez ballagott. Az egész nyáron nyitva volt, és ő már alig várta, hogy együtt lazíthasson benne Kerryvel, mielőtt a húga elmegy az egyetemre,

ő pedig megkezdte új, pályaválasztási tanácsadói munkáját a Saddle River-i Gimnáziumban.

A golfütő, amellyel a szülei szoktak gyakorolni, keresztben feküdt a medence partján lévő egyik nyugágyon.

Aline lehajolt az ütőért, és elszörnyedve nézett le. A húga a medence fenekén feküdt, teljesen felöltözve és teljesen mozdulatlanul.

4

Jamie imádott sokáig aludni. Tizenegyedtől háromig dolgozott a szupermarketben. Marge tízkor elkészítette a reggelijét. Miután Jamie végzett az evéssel, az édesanyja figyelmeztette, hogy menjen föl fogat mosni. Amikor Jamie visszajött, szélesen rámosolygott, és várta a dicséretet: „Nagyon szép”, és csak azután száguldott ki az ajtón „az állásomba”, ahogy büszkén emlegette. Gyalogosan húsz perc alatt ért be az Acme-be. Marge nézte, ahogy végigmegy az utcán, és közben érezte, hogy a tudata mélyén valami nem hagyja nyugodni.

Amikor fölment, hogy bevesse a fia ágát, eszébe jutott, mi az. Jamie a régi, kopott edzőcipőjét viselte, nem az újat, amelyet a múlt héten vett neki. Mi a csuda készttette erre?, kérdezte magától, miközben nekilátott, hogy rendet tegyen Jamie szobájában. És hol van az új edzőcipő?

Bement a fürdőszobába. Jamie lezuhanyozott, és a törülközőket meg a kéztörölőt a szennyeskosárba tette, ahogyan tanította neki. A tegnap hordott új edzőcipőnek és a nadrágnak azonban nyoma sem volt.

Csak nem dobta ki őket?, morfondírozott, miközben visszament Jamie szobájába, és körülnézett. Egyszerre töltötte el megkönnyebbüléssel és rémülettel, amikor kivette az össze-

gubancolódott ruhadarabokat a szekrény aljából, ahol a fia hagyta őket.

A zokni és az edzőcipő csuromvizes volt, akárcsak a nadrágszára alja.

Marge még mindig a kezében tartotta a holmikat, amikor velőtrázó sikolyt hallott a hátsó kert felől. Az ablakhoz rohanva azt látta, hogy Aline beugrik a medencébe, a szülei pedig kirohannak a házból.

Nézte, amint Steve Dowling is beugrik a medencébe Aline mellé, és Kerryt cipelve jön ki, Aline-nel szorosan a nyomában. Marge elborzadva figyelte, ahogy Steve lefekteti Kerryt, és miközben pumpálni kezdi a mellkasát, azt ordítja: „Hívd a mentőket!” Néhány perc múlva egy mentőautó kíséretében rendőrautók száguldottak végig a kocsibehajtón.

Aztán Marge látta, hogy egy rendőr elhúzza Steve-et Kerry mellől, és a mentőautó személyzete letérdel a lány mellé.

Elfordult az ablaktól, amikor látta, hogy a mentős föláll, és ingatni kezdi a fejét.

Beletelt egy hosszú percbe, mire ráeszmélt, hogy még mindig a kezében tartja Jamie nadrágját, zokniját és edzőcipőjét. Tudta, hogyan lettek vizesek. Miért indult le Jamie a medence lépcsőjén, hogy aztán kijöjjön? És mik ezek a foltok?

Azonnal be kell dobnia a nadrágot, a zoknit és az edzőcipőt a mosó- és szárítógépbe.

Marge nem tudta, miért tiltakozik minden porcikája ez ellen, de, noha nem értette, miért, azt felfogta, hogy ezzel Jamie-t védelmezi.

A rendőrautó és a mentő szirénájának vijjogása előcsalta a szomszédokat az otthonaikból. Hamar elterjedt a hír: „Kerry Dowling belefulladt a medencéjükbe.” Sok szomszéd, néhányan kezükben a kávéscészéjükkel, Marge kertjének végébe sereglett, ahonnan jobban látták az eseményeket.

Marge szomszédjai az ő szerény otthonát körülvevő nagyobb házakban laktak. Jack és ő harminc évvel ezelőtt vették meg kicsiny házukat ezen az ívelt, fákkal sűrűn benőtt telken. Akkori szomszédjaik ugyanolyanok voltak, mint ők, hasonló otthonokban élő, szorgalmas emberek. Az utóbbi húsz évben elegánsabbá vált a környék. A szomszédok egymás után adták el kis házaikat az ingatlanfejlesztőknek az értékük kétszereséért. Marge volt az egyetlen, aki úgy döntött, marad. Mostanra már drágább házak vették körül, és a bennük lakók – orvosok, ügyvédek és Wall Street-i üzletemberek – mind tehetősek voltak. Barátságosan viselkedtek vele, de már nem olyan volt, mint a régi időkben, amikor ő és Jack jó barátságot ápoltak a szomszédokkal.

Marge csatlakozott a kíváncsiskodókhoz, és hallgatta néhányukat, akik elmondták, hogy hallották a buliról kiszűrődő zenét, és látták, hogy sok autó parkolt a felhajtón és az utcán. De abban egyetértettek, hogy a buli résztvevői nem hangoskodtak túlzottan, és tizenegyre már mind haza is mentek.

Marge visszaosont a házába.

Most képtelen volnék bárkivel beszélgetni, gondolta. Időre van szükségem, hogy gondolkodhassak, gyözködte magát. A mosógépben Jamie ide-oda verődő edzőcipőjének hangjától még zaklatottabbá vált.

Kiment a garázsba, egy gombnyomással kinyitotta a garázsajtót, és kifarolt a kocsibehajtóján. Gondosan kerülve a szomszédokkal a szemkontaktust elhajtott a hátsó udvarában gyülekező tömegtől és a Dowlingék háza mögötti belső udvarban és a hátsó kertben álló, egyre növekvő számú rendőrtől.

5

Amikor Steve kihúzta Kerry testét a vízből, lefektette a földre, és miközben őrlöngve próbálta újraéleszteni a lányát, odakiáltott Aline-nek, hogy hívja a 911-et. Csak akkor hagyta abba az elkeseredett küzdelmet, amikor megérkezett az első rendőrautó, és a kiszálló rendőr félretolta, és átvette az irányítást.

Steve, Fran és Aline kétségbeesetten imádkozva nézték, ahogy a Kerry mellett térdelő rendőr folytatja az újraélesztést.

Alig egy perccel később egy mentőautó fékezett csikorogva a kocsi behajtón, és mentősök ugrottak ki belőle. Steve, Fran és Aline látta, amint egyikük letérdel Kerry mellé, hogy megvizsgálja. Kerry szája csukva volt, karcsú karja széttárva. Piros nyári pamutruhája összegyűrődött, és csuromvizesen tapadt a testére. Hitetlenkedve bámultak le rá. A hajából még mindig csörgedezett a víz.

– Könnyebb lenne önöknek, ha bemennének – mondta nekik a rendőr. Aline és a szülei szótlánul elindultak a ház felé. Bementek, és összebújva odaálltak az ablakhoz.

Ám a mentősök már nem tehettek semmit.

A vizsgálat közben a mentős észrevett valamit Kerry nyakán. Mivel gyanúsna találta, fölemelte a lány fejét, és meglátott egy tátongó sebet a tarkóján.

Megmutatta a helyszínre kiszállt rendőrnek, aki azon nyomban fölhívta az ügyészséget.

6

Aznap Michael Wilson, a Bergen megyei ügyészség gyilkossági nyomozója volt az ügyeletes. Washington Township-beli társasházi lakása kertjében hevert a medence partján egy nyugágyban, kezében az újságjaival. Már kis híján elbóbiskolt, amikor felriasztotta a mobiltelefonja csöngése, amitől rögvest visszanyerte az éberségét. Hallgatta, mi lesz a következő ügye: „Medencéjünkben holtan talált tinédzser lány Saddle Riverben, a Werimus Pines Road 123-ban. A szülők nem voltak otthon, amikor megfulladt. A helyi rendőrök buli jeleiről számoltak be. Van egy tisztázatlan fejsérülés.”

Saddle River határos Washington Townshippel. Kocsival tíz perc alatt odaér. Felállt, és visszaindult a lakásába, bőrén még érezte a klór szagát. Először is lezuhanyozom, gondolta. Lehet, hogy a következő két, tizenkét vagy huszonnégy vagy még több órában egyvégtében dolgozni fogok.

Elővett a szekrényéből egy frissen mosott, hosszú ujjú sportpólót és egy khakiszínű nadrágot, az ágyra dobta őket, és bement a fürdőszobába. Tíz perc múlva már lezuhanyozva és felöltözve úton volt Saddle River felé.

Wilson tudta, hogy ugyanakkor, amikor őt fölhívták, az ügyészség kirendelt a helyszínre egy bűnügyi fotóst és egy halottkémet is. Nem sokkal őutána fognak megérkezni.

Saddle River, az alig több mint háromezer lakosú város az Egyesült Államok igen gazdag települései közé tartozik. Annak ellenére, hogy sűrűn lakott elővárosok veszik körül, idilli hangulat hatja át. A házakhoz tartozó minimum nyolcezer négyzetméteres telek és New York könnyű megközelítése a Wall Street-i titánok és a sporthírességek kedvencévé tette. Élete vége felé a korábbi elnökök, Richard Nixonnak is volt itt egy háza.

Mike tudta, hogy az 1950-es években a helyi vadászok kedvenc terepe volt. Eleinte kis, egyszintes házak épültek itt, amelyeknek csaknem mindegyikét később jóval nagyobb és jóval drágább otthonok váltották föl, köztük jó néhány a McMansion gúnynevet viselő, túlméretezett, az ízlést nélkülöző, csupán a gazdagságot sugározni akaró építmény lett.

Dowlingék otthona világoszöld zsalugáteres, takaros, krémszínű, gyarmati stílusú ház volt. Előtte az utcán egy zsarú posztolt, aki előzőleg megtisztította a területet az érkező rendőrautók számára. Mike kiválasztott egy parkolóhelyet, majd átvágott a gyepen a ház mögé. Kiszúrva az egy csoportban álló Saddle River-i rendőröket, megtudakolta, hogy ki ért oda elsőként. Jerome Weld közrendőr lépett előre, akinek az egyenruhája elől még mindig vizes volt.

Weld elmagyarázta, hogy 11:43-kor érkezett a helyszínre. A családtagok addigra már kihúzták a testet a vízből. Noha biztosra vette, hogy már késő, újraélesztést alkalmazott, de az áldozat nem reagált.

A társaival együtt előzetes kutatást végzett az ingatlanban. Világossá vált, hogy előző este összejövetel volt a házban.

A szomszédok megerősítették, hogy hallottak zenét kiszűrődni Dowlingék házából, és megfigyelték, hogy sok fiatal mázskál ki-be, a kocsijukhoz, és vissza. A buli ideje alatt összességében úgy húsz-huszonöt jármű parkolt az utcán.

– Miután megláttam az áldozat tarkóján a vágást, felhívtam az önök irodáját – folytatta a rendőr. – Az ingatlan átkutatása közben találtunk a medencénél egy golfütőt, amelyre haj és vér tapadt.

Mike odament, lehajolt, és figyelmesen megvizsgálta. A zsarú elmondásának megfelelően több hosszú, vérfoltos hajszál ragadt az ütő fejére, a nyelére pedig vércseppek fröcscentek.

– Tegye zacskóba – utasította a rendőrt –, elküldjük elemzésre.

Mialatt Mike a rendőrrel beszélgetett, megérkezett a halottkém. Sharon Reynolds már számos gyilkossági ügyben dolgozott együtt Mike-kal. A férfi bemutatta Weld közrendőrnek, aki röviden összefoglalta, mit talált a helyszínen.

Reynolds letérdelt a holttest mellé, és fényképeket készített róla. Fölcsúsztotta Kerry ruháját a nyakáig, hogy szúrta vagy egyéb sebeket keressen, azután megvizsgálta a lábait. Mivel nem talált sérülést, megfordította a testet, és folytatta a fényképezést. Félrehúzta Kerry haját, és készített egy képet a tarkóján tátongó mély sebről.